

Ajánlott versek

Válogatás **Kovács katáng Ferenc** *Ajánlott versek* c. kötetéből
Pont Kiadó 2009, Budapest

SPIRÁLÖRVÉNY MÉLYÉN

Torunn Borge norvég költőnőnek ajánlom

Csillaghullás

Zuhanok, ha elengeded a kezem, a mélybe stopperrel mérhetetlen az idő, álomtól álomig egy pillanat, vagy épp ellenkezőleg végtelen hosszú az út. A nagymutató visszafelé pörög, a kicsi mozdulatlan tegnap és tegnapelőtt süvít szemből mint gyorsvonat a szabadság mámorában a még minden jó volt, a még nem feledett ígéretek kora, vállalva, egymást melengetve csaknem minden másodperc együtt-mámorában s most ez a pillanat, lenn a mélyben, kezéd hűlő nyoma, elenged, nem taszít csak éppen nem markol görcsösen, odafenn még tehetted volna, s itt a szuroksötétben még mindig zuhanva elszöknek mellőlem a feltartóztathatatlan ellenirányú foszlány-rongyos emléktöredékek; kötélén a szakadék felett, bambuszrúd-egyensúly biztonsága nélkül merev derék, rugalmas térdek, de már kőnehéz szív, a magasban átívelő kötélén, nem fogod többé a kezem, bársonymelege atomjaira hull a nyirkos sötétségben. Elengeded a kezem, spirálban, örvénylő surranással zuhanok egy végérvényesnek hitt árnyvilágba, hiába ébresztem magam, ennél józanabb már nem lehetek; nélküled zuhanok elengeded a kezem...

Ölébe fojt

Foggal, körömmel a természet ölébe
kapaszzkodva nem akarsz világra jönni.
Sírást visszatartva a bozótos suttogó
leveleire tapasztod pergamen áttetsző
füled. Foggal, körömmel a fák kiálló
gyökereit szorítod magadhoz, elfojtott
zokogásod dobhártyán pattogó
borsószemek. Vaksötét a nyirkos
aljnövényzet, súlyos földszag
szívárog a fonnyadt levelekből.

Hát mégis

Mégis megszületett. Ökölbe szorított
kézzel, kínba torzuló arccal pislantott
a csöppet sem áhított világra. Vajon
mit várt? Mit súgtak fülébe
útravalónak az Istenek? Menj s ordítsd
világgá, hogy rosszban sántikál
minden halandó? Kötözni való bolond
ki jó tett helyébe jót vár? Bömböld
világgá, nem éri meg! Minden
hiába, gonosz praktika, csalfa álom
szemfényvesztés, hiú remény.
Ezzel szüless világra
nem csalódsz nagyot!

Kölcsönkalap

Halottaink visszajárnak. A fogasról
kabátot, esernyőt levéve sétára
kelnek velünk. Ismerőseinket kalapot
lengetve megsüvegelik. Jól mutat
jobbunkon egy föld felett suhanó
üres télikabát, felette ringó tökfödők
mintha ikrek volnánk, jól kiegészítjük
egymást.

Mind a tíz ujjukat megnyalják
még mindig szeretik a főztöm. Fűszerrel
mint azelőtt, gazdagon, rafináltan
csak a só, az kevés egy csipetnyit.

Halottaink visszajárnak, kritizálnak
táskánkba túrnak, fiókjainkat átkutatják
minden eltűnik, összekeveredik
feje tetején áll a lakás. Kibeszélnék
a szomszédoknak. Felháborodunk.
Megsértődnek, mégis visszajárnak.

HAIKU A VÁROS PEREMÉN

Tomas Tranströmer svéd költőnek ajánlom

1.

Vakok behegedt szemei
a gondozatlan szántóföldek
csillessor keresztezi az utat

2.

Távolba futó sínpár
a horizonton túl
már földalatti

3.

A vattaszűrős tollszipka
gyárkémény
Apám mellényzsebében

4.

Kékezüst
ezüstfehér
 fehéarany
aluminiumszivárvány

5.

Hajszál- és főerek
a városon átlüktető
távvezetékekek
Pitvar, kamra; Parlament

6.

Fesztivál-díszvendégek

közveszélyes munkakerülők
a gyanakvó hatóság szemében

7.

Széphalom
117 könyvhalom

8.

Már mindenütt jártam

9.

Siklóval a Várba
lifttel a Vérmezőre
SAS szárnyán haza

10.

A fergeteg időt
leelőztem, mögöttem
Hennes & Mauritz